

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำวิจัย

ประเทศไทยประกอบด้วยกลุ่มชาติพันธุ์หลายกลุ่มกระจายอยู่ตามภูเขาสูง หรือที่ราบเชิงเขา ในเขตพื้นที่ภาคเหนือตอนบน คือจังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดเชียงราย จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดแพร่ จังหวัดลำปาง จังหวัดพะเยา และจังหวัดน่าน โดยทั่วไปจะรู้จักกันในลักษณะที่เป็นชาวเขาเผ่าต่างๆ ซึ่งแสดงความโดดเด่นจากลักษณะทางด้านวัฒนธรรม เช่น เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ ผลิตภัณฑ์ใช้สอย ในชีวิตประจำวัน การละเล่น ฯลฯ โดยแต่ละประเภทได้แสดงเอกลักษณ์ของแต่ละชนเผ่าได้อย่างชัดเจน ประกอบด้วย ชาวเขาเผ่าม้ง(ม้ง) ชาวเขาเผ่าเย้า(เมี่ยน) ชาวเขาเผ่าลาหู่ (มูเซอ) ชาวเขาเผ่าลีซอ ชาวเขาเผ่าอาข่า(อีเก้อ) ชาวเขาเผ่าปาดอง(กะเหรี่ยงคอยาว)¹ ชาวเขากลุ่มต่างๆ มีวิถีการดำเนินชีวิต วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและการใช้ภาษาที่มีเอกลักษณ์เฉพาะเป็นของตนเอง ยึดมั่นในการ ประกอบพิธีกรรมและการดำรงชีวิตขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิม ซึ่งในประเพณีดังกล่าวจะมีการแต่งกายสวยงามแปลกตาสวมใส่เครื่องประดับตกแต่งตามร่างกาย ที่มีความโดดเด่นน่าสนใจที่สามารถดึงดูดความสนใจต่อนักท่องเที่ยวได้ดี

จากประเด็นด้านลักษณะการแต่งกายชนเผ่าต่างๆ นั้นสามารถพิจารณาถึงความสุนทรีย์ได้หลายส่วนคือ การแต่งกายของชาวเขาเผ่าม้ง (ม้ง) มีความโดดเด่นในด้านการเป็นนักปักชั้นเยี่ยมโดยผู้หญิงจะนุ่งกระโปรงจีบอัดกลีบรอบตัวยาวแค่เข้าผ้าโยกยุงหรือฝ้ายทอมือเขียนลวดลายบาติกอันเป็นเอกลักษณ์ของม้ง ส่วนเสื้อสีดำแขนยาวสวยด้วยผีเสื้อปักและลายปะที่มีความละเอียดมีรัดน่องและผ้ากันเปื้อนที่ใช้คาดทับกระโปรงปักประดับด้วยความประณีตงดงาม ส่วนผู้ชายม้งจะสวมกางเกงขาวสี ดำหลวมๆ สวมเสื้อแขนยาวผ่าอกสีดำมีการปักประดับลวดลายที่สลับ ชาวเขานิยมใช้เครื่องประดับเงิน ทั้งชายและหญิงจะมีกำไลเงินประดับรอบคอ

การแต่งกายของชาวเขาเผ่าเย้า(เมี่ยน)จะแสดงออกด้วยความชำนาญงานปักซึ่งเป็นการปักแบบ ด้น ส่วนการปักเข็มไขว้หรือการปักแบบครอสตีชจะนิยมกันมากในปัจจุบัน เครื่องแต่งกายผู้หญิงเป็น กางเกงขาก๊วยลายปักที่แสดงฝีมือปราณีตงดงามสวมเสื้อคลุมตัวยาวรวบชายเสื้อไว้ด้านหลังเพื่อไขว้ลายปักที่กางเกงติดปุยมไหมพรมสีแดงมีผ้าคาดเอวและผ้าโพกศีรษะ ส่วนผู้ชายเมี่ยนจะสวมเสื้อตัวสั้นกับ กางเกงขาก๊วยปักลวดลายงดงาม สวมเครื่องเงินเป็นกำไลคอและมีสร้อยระย้าห้อยลงด้านหลัง ส่วนการ

¹ ขจิตถัย บุรุษพัฒน์, ชาวเขา, (กรุงเทพมหานคร : แพร่พิทยา, 2538), น.10.

แต่งกายของชาวลาหู่ จะใช้ผ้าดำหรือผ้าสีฟ้าขึ้นอยู่กับแต่ละกลุ่ม และตกแต่งด้วยผ้าหลากสีเป็นลวดลายสวยงาม ลาหู่มีหลายกลุ่มรูปแบบของตัวเสื้อและลายบนเสื้อผ้าจึงแตกต่างกันไปตามกลุ่ม ผู้ชายลาหู่ทุกกลุ่มทั้งเสื้อและกางเกงจะใช้ผ้าสีดำและใช้ผ้าสีต่างๆทำเป็นแถบยาวซ้อนกันบริเวณปลายขากางเกง การแต่งกายของชาวเขาเผ่าลีซอ ผู้หญิงใช้ผ้าสีเขียวหรือสีฟ้ามีผ้าดำที่บ่าของเสื้อพร้อมแถบผ้าสีสลับสีต่างๆไว้ที่บ่าและต้นแขนทำให้ดูโดดเด่นได้มากสวมกางเกงขาก๊วยสีดำและรัดน่องแดงแต่งขอบด้วยสีฟ้า ปักประดับด้วยสีอื่น ที่เอวห้อยพู่หางม้ามีตุ้มไหมพรมหลากสีเล็กๆเวลาแต่งเต็มยศสวมหมวกประดับด้วยลูกปัดแก้วและปุยไหมพรมอย่างงดงาม ส่วนผู้ชายนุ่งกางเกงเป๋าดำสีฟ้าหรือสีอื่นสวมเสื้อแขนยาวติดด้วยกำมะหยี่แต่งด้วยตุ้มเงินจำนวนมากคาดด้วยผ้าแดง ชาวเขาเผ่าอาข่า (อีก้อ) เครื่องแต่งกายจะแสดงความโดดเด่นจากเครื่องประดับและหมวก โดยหญิงอาข่าจะสวมหมวกที่ประดับและตกแต่งด้วยเหรียญและเครื่องเงิน เสื้อตัวสั้นปะด้วยเศษผ้าชิ้นเล็กหลากสีที่ด้านหลัง สวมคลุมทับกระโปรงสั้นเหนือเข่า มีผ้าคาดเอวแต่งชายงดงาม มีรัดน่องลวดลายสวยงาม ส่วนผู้ชายอาข่าจะสวมเสื้อคอกลมแขนยาวผ่าหน้า ใช้ลวดลายและสีสั้นเช่นเดียวกับเสื้อสตรี เย็บเครื่องประดับติดกับเสื้อผ้า² และชาวเขาเผ่าปาดอง ผู้ชายจะแต่งกายเหมือนเผ่าอื่นๆคือนุ่งกางเกงขาก๊วยแบบจีน เสื้อตัวสั้นโพกศีรษะด้วยผ้าสวมกำไลข้อเท้าที่ทำจากลูกปัดสีขาว ส่วนหญิงปาดองที่ลำคอจะสวมใส่ห่วงทองเหลืองซ้อนกันหลายห่วง ตั้งแต่ไหล่ปลาร้าจรดคาง จนทำให้ลำคอยาวผิดปกติ และทรงผมด้านหน้าจะไว้หน้าม้า ด้านหลังจะมัดเป็นมวยแล้วใช้ผ้าสีเขียว สีชมพูคาดทับ สวมกำไลที่แขน สวมห่วงทองเหลืองที่ขา

จากข้อมูลด้านวัฒนธรรมการแต่งกายดังกล่าวแสดงให้เห็นลักษณะที่แสดงความโดดเด่นของชาวเขาเผ่าต่างๆจากเครื่องแต่งกายได้ทุกกลุ่ม เครื่องประดับที่สวยงามและเอกลักษณ์ของกลุ่มซึ่งถือเป็นภูมิปัญญาที่โดดเด่นมีเอกลักษณ์เฉพาะของชนเผ่า ที่สามารถทำให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติมีความสนใจที่จะเข้ามาเที่ยวศึกษาในวิถีชีวิตดังกล่าวร่วมกับการเข้ามาท่องเที่ยวชมสภาพแวดล้อมของภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน และนำมาสู่การสร้างเศรษฐกิจสร้างรายได้ จากการเข้ามาท่องเที่ยวและการขายสินค้าที่ระลึก ทำให้คนในชุมชนมีชีวิตที่ดีจากผลของการใช้ทุนทางวัฒนธรรมมาจัดการด้วยองค์ความรู้จากการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ในขณะที่เดียวกันรัฐบาลยังมีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์ได้มีการสนับสนุนในกิจการด้านท่องเที่ยวมากขึ้น

จากผลที่มึ่นักท่องเที่ยวเข้ามาชมและมีความสนใจในวัฒนธรรมชนเผ่าอยู่แล้วจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่สมควรที่จะสร้างโอกาสในการสร้างรายได้จากการขายผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าด้วยเพื่อให้เกิดเศรษฐกิจที่ดีต่อชุมชน ซึ่งเมื่อพิจารณาผลิตภัณฑ์เดิมของชนเผ่าต่างๆที่ประกอบด้วย กระเป๋ผ้า ยามชุดชาวเขา ผ้าพันคอ กระเป๋าดินสอ รองเท้า พวงกุญแจ ฯลฯ โดยสินค้าดังกล่าวจะเป็นลักษณะ

² มูลนิธิกระจกเงา, โครงการพิพิธภัณฑสถานชาวเขาออนไลน์ (Online) , 9 มกราคม 2550.
www.hiltube.org

เดียวกันทั่วทั้งภาคเหนือและภาคอื่นๆ บางประเภทนำมาใช้ในสังคมปัจจุบันได้อย่างขัดแย้งกับความรู้สึกของคนทั่วไป รูปแบบยังไม่มีการพัฒนาให้สอดคล้องกับสังคมปัจจุบัน จึงทำให้ขายได้เฉพาะกลุ่ม ซึ่งในประเด็นดังกล่าวหากมีการพัฒนารูปแบบให้เป็นสินค้าที่สามารถใช้สอยได้ทั่วไป ด้วยคุณสมบัติที่สามารถใช้สอยได้ในสังคมปัจจุบันจะทำให้เกิดการสร้างรายได้อย่างมหาศาล

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะพัฒนาผลิตภัณฑ์ชนเผ่าม้งและเย้าจากผลิตภัณฑ์ที่มีการซื้อขายง่ายคือ เสื้อยืด และกระเป๋าสะพาย จากการนำเอกลักษณ์วัฒนธรรมด้านการแต่งกายมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบลวดลายและออกแบบผลิตภัณฑ์ร่วมกันและสามารถใช้สอยในชีวิตประจำวันได้ มีความสอดคล้องกับรสนิยมผู้บริโภค ด้วยการผสมผสานเทคนิคการพิมพ์ลายชุดแต่งกายชนเผ่าร่วมกับการผสมผสานลวดลายของผ้าปักที่โดดเด่นของชนเผ่าสู่งานออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ระลึกที่ถูกออกแบบให้มีความร่วมสมัยแสดงเอกลักษณ์ของชนเผ่าได้ดีให้กลายเป็นสินค้าที่ระลึกชนเผ่าที่ไม่เหมือนที่อื่น และกลายเป็นสินค้าเศรษฐกิจสร้างสรรค์โดยอาศัยปัจจัยทางด้านพื้นที่ที่มีศักยภาพของภาคเหนือเป็นสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาซื้อและบริโภควัฒนธรรมชนเผ่าที่ถูกสร้างสรรค์ผ่านผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าจากเอกลักษณ์การแต่งกาย ส่งผลต่อการสืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมให้คงอยู่ต่อไปจากการสร้างเศรษฐกิจที่ดีจากการท่องเที่ยวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ด้วย

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะการแต่งกายของชนเผ่าม้งและเย้าในภาคเหนือมาเข้าร่วมในการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าประเภทเสื้อยืดและกระเป๋าสะพายให้สามารถใช้สอยในชีวิตประจำวันได้
2. เพื่อออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าประเภทเสื้อยืดและกระเป๋าสะพายให้มีรูปแบบร่วมสมัยสอดคล้องกับรสนิยมผู้บริโภคปัจจุบันส่งผลต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์
3. เพื่อสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าประเภทเสื้อยืดและกระเป๋าสะพาย จากเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมการแต่งกายของชนเผ่าให้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้

ขอบเขตของโครงการวิจัย

1. ขอบเขตเนื้อหา

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตเนื้อหาในการวิจัยไว้ดังนี้

- 1.1 ศึกษาผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าม้งและเผ่าเย้า ในเขตภาคเหนือตอนบน
- 1.2 การออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าจะทำการออกแบบทั้ง 2 ชนเผ่า และเลือกผลิตเพียง 1 ชนเผ่า จากการคัดเลือกของนักท่องเที่ยว
- 1.3 เอกลักษณะชนเผ่าเลือกเฉพาะลักษณะการแต่งกายชนเผ่าเท่านั้น นำมาใช้พิมพ์ลายผสมผสานลายปักบนผลิตภัณฑ์ที่ระลึกประเภทเสื้อยืดและกระเป๋าสะพาย

2. วิธีการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าภาคเหนือ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพโดยมุ่งศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารและข้อมูลภาคสนามเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ ในความมุ่งหมายข้อที่ 1 เพื่อศึกษาลักษณะการแต่งกายของชนเผ่าม้งและเย้าในภาคเหนือมาเข้าร่วมในการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าประเภทเสื้อยืดและกระเป๋าสะพาย ให้สามารถใช้สอยในชีวิตประจำวันได้ ผู้วิจัยจะศึกษาเอกสารสิ่งพิมพ์ร่วมกับการสำรวจภาคสนามเพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบการแต่งกายชนเผ่าต่างๆในแต่ละจังหวัดในความมุ่งหมายข้อที่ 2 .เพื่อออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าม้งและเย้าประเภทเสื้อยืดและกระเป๋าสะพาย ให้มีรูปแบบร่วมสมัยสอดคล้องกับรสนิยมผู้บริโภคปัจจุบันส่งผลต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต และการสนทนากลุ่มนักท่องเที่ยวเพื่อให้ได้รูปแบบผลิตภัณฑ์ที่สอดคล้องกับความต้องการผู้บริโภค ในความมุ่งหมายข้อ ที่ 3 เพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าม้งและเย้าประเภทเสื้อยืดและกระเป๋าสะพาย จากเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมการแต่งกายของชนเผ่าให้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ ผู้วิจัยใช้ภาพร่างผลิตภัณฑ์แบบทดสอบความพึงพอใจ และการประชุมเชิงปฏิบัติการ เพื่อให้ได้รูปแบบที่เหมาะสมทั้งประโยชน์ใช้สอยและการตลาด

3. ระยะเวลาการวิจัย

ใช้เวลาในการวิจัย 12 เดือน หลังจากอนุมัติเค้าโครงข้อเสนอการวิจัย ประมาณเดือน กันยายน 2555 ถึง เดือนตุลาคม 2556 ตั้งแต่กระบวนการสำรวจภาคสนาม จัดกลุ่มข้อมูลออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์ชนเผ่า ประชุมเชิงปฏิบัติการ และเขียนรายงานการวิจัยจนสำเร็จเป็นรูปเล่ม

4. พื้นที่ในการศึกษาวิจัย

ผู้วิจัยได้พิจารณาพื้นที่ในการวิจัยตามเขตพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภาคเหนือตอนบนที่มีกลุ่มชนเผ่าอาศัยอยู่ คือ เชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง แพร่ น่าน พะเยา

แม่ฮ่องสอน และเลือกกำหนดกลุ่มตัวอย่างจากจังหวัดเชียงราย เนื่องจาก มีกลุ่มชนเผ่าเย้า มากที่สุด จังหวัดเชียงใหม่ มีกลุ่มชนเผ่าม้งมากที่สุด และนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวได้สะดวก

ทฤษฎี สมมุติฐาน

การสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าจากวัฒนธรรมการแต่งกายชนเผ่าร่วมกับการสร้างสรรค์รูปแบบผลิตภัณฑ์ให้มีความร่วมสมัยสามารถนำมาใช้สอยในชีวิตประจำวันได้ ทำให้เข้าถึงผู้บริโภคได้ง่ายและสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเที่ยวจังหวัดต่างๆได้จำนวนมาก

กรอบแนวคิดการวิจัย

1 กรอบแนวคิดเพื่อศึกษาลักษณะการแต่งกายของชนเผ่าในภาคเหนือมาเข้าร่วมในการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าให้สามารถใช้สอยในชีวิตประจำวันได้

ผู้วิจัยใช้แนวคิดของอภิญา เฟื่องฟูสกุล³ ในการศึกษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม โดยกำหนดเอกลักษณ์เป็น 2 ด้าน คือเอกลักษณ์บุคคล และเอกลักษณ์ทางสังคม และใช้เอกลักษณ์แสดงออกด้วยสัญลักษณ์ที่ให้สังคมรับรู้ร่วมกันทั้งการสื่อด้วยรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่ถูกจัดการด้วยองค์ความรู้ด้านภูมิปัญญา ในการวิจัยนี้จึงใช้สัญลักษณ์ที่เป็นการแต่งกายชนเผ่าในการสื่อสารกับผู้บริโภค

2. กรอบแนวคิดเพื่อออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าประเภทเสื้อยืดและกระเป๋าสะพายให้มีรูปแบบร่วมสมัยสอดคล้องกับรสนิยมผู้บริโภคปัจจุบันส่งผลต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์

ผู้วิจัยใช้แนวคิดของสุวิทย์ วงศ์จิราวาณิชย์⁴ ในการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการและขั้นตอนการออกแบบเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่เข้าถึงใจของผู้บริโภคจากการศึกษาผู้ใช้งานโดยตรง เพราะจะทำให้ทราบปัญหาที่แท้จริงและเป็นข้อมูลในการสร้างสรรค์รูปแบบผลิตภัณฑ์ต่อไป

ใช้แนวคิดของวิบูลย์ ลี้สุวรรณ⁵ เพื่อศึกษาลักษณะรูปแบบของผลิตภัณฑ์ที่ระลึกที่มีลักษณะเฉพาะจากสิ่ง 3 สิ่ง คือ การเลือกวัสดุ รูปแบบผลิตภัณฑ์ กรรมวิธีการผลิต

³ อภิญา เฟื่องฟูสกุล, **อัตลักษณ์**, (กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2546), น. 41-45.

⁴ สุวิทย์ วงศ์จิราวาณิชย์, **ต่อยอดธุรกิจด้วยกลเม็ดดีไซน์**. (กรุงเทพมหานคร : เนชั่นมัลติมีเดีย กรุ๊ป จำกัด(มหาชน), 2549), น.68.

⁵ วิบูลย์ ลี้สุวรรณ, **ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน**, (กรุงเทพมหานคร : ศุภสภาลาดพร้าว, 2538), น.90.

ใช้แนวคิดของ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ⁶ เพื่อศึกษากระบวนการของ เศรษฐกิจสร้างสรรค์จากหลักองค์ประกอบของเศรษฐกิจสร้างสรรค์ที่เกี่ยวกับการสืบทอดมรดกทาง วัฒนธรรม งานศิลปะ สื่อต่างๆ และงานสร้างสรรค์ เพื่อนำมาพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าได้อย่าง มีคุณค่าสามารถใช้สอยได้ในชีวิตประจำวัน

3. กรอบแนวคิดเพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าประเภทเสื้อยืดและกระเป๋าสะพายจาก เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมการแต่งกายของชนเผ่าให้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้

ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดของวิลักษณ์ ศรีป่าซาง⁷ เพื่อศึกษาลักษณะการแต่งกายที่ถูกต้องของแต่ละ เผ่าพันธุ์นำมาสร้างเอกลักษณ์ให้ถูกต้องทั้งรูปทรง ลวดลาย เครื่องประดับที่สวยงาม ให้สามารถสื่อ ความเป็นเอกลักษณ์แต่ละชนเผ่าได้

ตาราง 1 แผนภูมิแสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

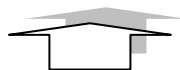
⁶ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, เศรษฐกิจสร้างสรรค์กับผลิตภัณฑ์วัฒนธรรม. (กรุงเทพมหานคร : สงเคราะห์องค์การทหารผ่านศึก, 2552), น. 5.

⁷ วิลักษณ์ ศรีป่าซาง, **ครัวหย้อง** ของงาม แม่หญิงล้านนา, เชียงใหม่ : สถาบันวิจัย สังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2547), น. 9.

ข้อมูลเกี่ยวกับเอกลักษณ์วัฒนธรรมด้านการแต่งกายของชนเผ่า 2 เผ่า
 ข้อมูลทางด้านรูปแบบของผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าแบบเดิม
 ข้อมูลด้านความงาม
 ข้อมูลด้านการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่า

- ปัญหาเกี่ยวกับรูปแบบของผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่า
 มีการผลิตตามแบบเดิม รูปแบบไม่แตกต่าง ไม่มีเอกลักษณ์ของท้องถิ่นที่ชัดเจน
 - ปัญหาเกี่ยวกับการสร้างรูปแบบที่แปลกใหม่ของผลิตภัณฑ์ เพื่อให้สอดคล้อง
 กับความต้องการของนักท่องเที่ยว
 - ปัญหาเกี่ยวกับการพัฒนาผลิตภัณฑ์ในด้านต่างๆ เช่น การนำเอกลักษณ์ชนเผ่า
 มาผสมผสานในรูปแบบผลิตภัณฑ์
 - ปัญหาด้านข้อมูลวัสดุผลิตภัณฑ์ ลวดลาย รูปแบบ ที่นำมาผสมผสานเพื่อให้เกิด
 เป็นรูปแบบใหม่ๆ จากวัฒนธรรมชนเผ่า

ทฤษฎีหลัก	ทฤษฎีเสริม
ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ ทฤษฎีวัฒนธรรมและภูมิปัญญา ทฤษฎีการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ - สร้างคุณค่าที่เกิดจากความงาม สร้าง ความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการชื่นชมคุณค่า ความ งาม - วัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ สิ่งประดิษฐ์ซึ่งมนุษย์ ได้คิดสร้างสรรค์ขึ้น - วัฒนธรรมที่เป็นสัญลักษณ์ชนเผ่า การแต่ง กาย การดำเนินชีวิตตลอดจนเครื่องใช้ต่างๆที่ใช้ใน ชีวิตประจำวัน - การแก้ปัญหา คำนึงถึงประโยชน์ สร้าง	ทฤษฎีเศรษฐกิจสร้างสรรค์ - แนวคิดการขับเคลื่อนเศรษฐกิจบนพื้นฐานของ การใช้องค์ความรู้ การสร้างสรรค์งาน และการใช้ ทรัพย์สินทางปัญญาเชื่อมโยงกับพื้นฐานทาง วัฒนธรรม - การจัดระบบการให้ความรู้ สร้างความเข้าใจใน เอกลักษณ์ชนเผ่า และนำมาสร้างเป็นผลิตภัณฑ์ที่มี มูลค่า - การบริโภคจากการรับรู้ด้านความงามและ วัฒนธรรมการแต่งกายชนเผ่า

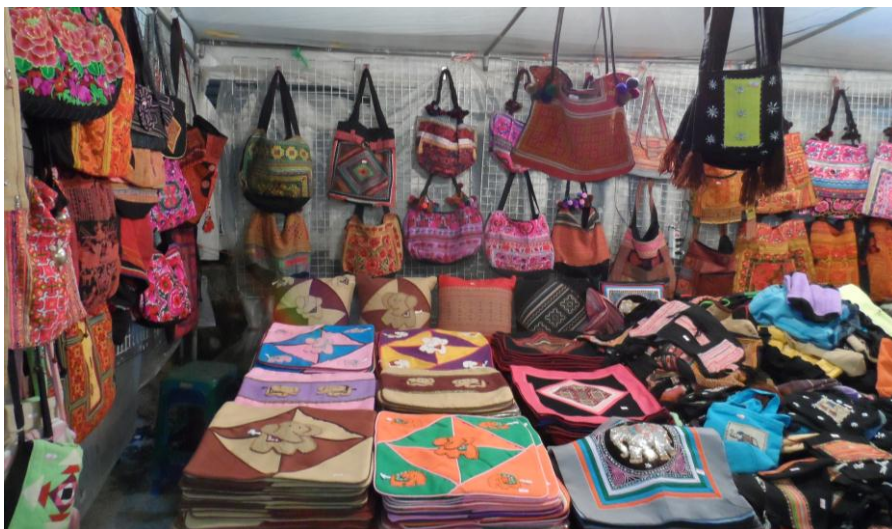
คุณค่า มูลค่าเพิ่ม และสร้างความแตกต่างของ รูปแบบผลิตภัณฑ์	
--	--

**การพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าภาคเหนือ
เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์**

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบลักษณะการแต่งกายของชนเผ่าม้งและเย้าในภาคเหนือ นำมาใช้ร่วมในการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่า ประเภทเสื้อยืดและกระเป๋าสะพาย ให้สามารถใช้สอยในชีวิตประจำวันได้
2. มีผลงานการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าม้งและเย้า ประเภทเสื้อยืดและกระเป๋าสะพาย ที่มีรูปแบบร่วมสมัยสอดคล้องกับรสนิยมผู้บริโภคปัจจุบันส่งผลต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์
3. ผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่าม้งและเย้าประเภทเสื้อยืดและกระเป๋าสะพาย ได้รับการผลิตจากเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมการแต่งกายของชนเผ่าให้เกิดศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยว

ภาพที่ 1 ผลิตภัณฑ์ที่ระลึกชนเผ่า

ภาพที่ 2 ลักษณะการแต่งกายของชนเผ่าต่างๆ

ภาพที่ 3 ผลิตภัณฑ์ชนเผ่าม้ง

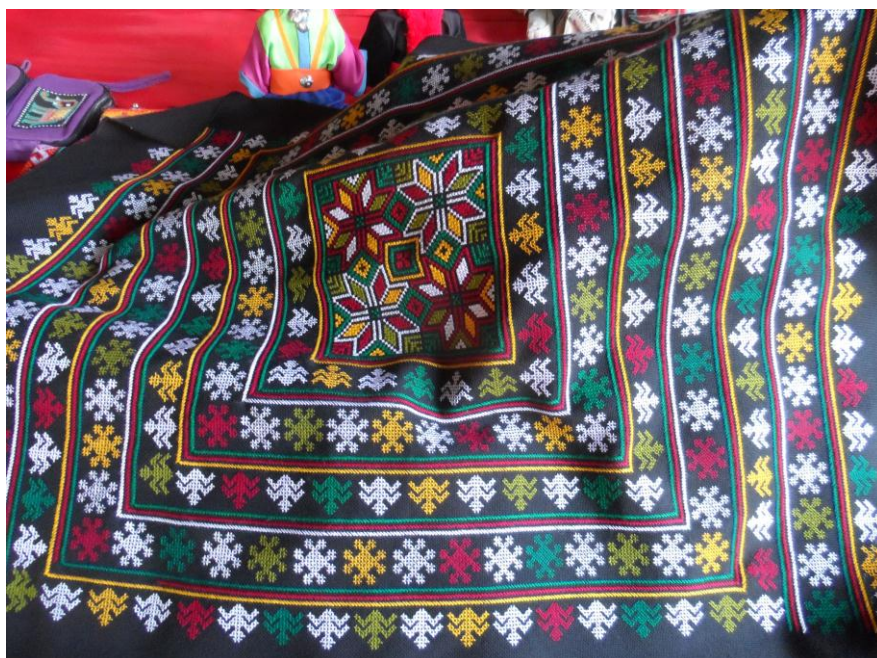

ภาพที่ 4 การแต่ง

กายชนเผ่าม้ง

ภาพที่ 5 การแต่งกายชนเผ่าเย้า

ภาพที่ 6 ลายผ้าปักชนเผ่าเย้า